

Oikeaa tietoa, oikeaan aikaan, oikeille henkilöille?

Liikunta ja Tiede julkaisi 3/1981 numerossaan yllä olevan otsikon huutomerkillä. Siinä kaikui luottamus tiedon yliverlaiseen vaikuttavuuteen. Tiedeviestinnällä näytti olevan rajana vain taivas. Maailma on 2020-luvulla täynnä tiedeviestejä ja kilpailevia sanomia. Ymmärrys tiedeviestinnän rajallisuudesta on kasvanut. Olemmeko joutuneet taivaan sijaan helvettiin?

TIEDON VOIMAAN ON USKOTTU viimeistään 1700-luvun valistuksen ajasta lähtien. Tieteellisen tiedon tarve lisääntyi modernisaation myötä 1800-luvulla. Tutkittuun tietoon perustuvat keksinnöt ovat viimeisimmän 200 vuoden aikana muuttaneet arkea kiihtyvällä vauhdilla.

Suomalaisten sivistäminen yleistajuisilla luennoilla alkoi 1800-luvun lopulla. Niiden tulokset olivat kuitenkin toivottua vaatimattomammat. Kansa ei sivistynytäkään hetkessä. Maisterien ja ylioppilaiden paperista luetut korkealentoiset esitelmät jäivät etäisiksi.

Varsinaisen tiedeviestinnän esiyymmärryksen aika alkoi 1960-luvulla, jolloin myös Liikuntatieteellisessä Seurassa havahduttiin tieteellisen tiedon välittämisen merkityksen kasvuun. Seura perusti oman Stadion-lehden. Lehden perustajat kokivat, että olemassa olleet kanavat eivät riittäneet liikuntatieteellisen tutkimuksen tuloksista kertomiseen. Tulokas nousi siivilleen ja jatkaa lentoaan Liikunta & Tieteenä.

Järkiperäinen tieto ja suunnittelu olivat kovassa kursissa yhteiskunnallisessa keskustelussa. Tavoitteena oli rakentaa hyvinvointivaltio, jonka rakentajien kelkkaan LTS hyppäsi. Seura teki liikuntapolitiikkaa sekä aktiivisena toimijana että tiedonvälittäjänä, toisinaan myös tiedon tuottajana. Pontimena oli luottamus tiedontarvisijoiden haluan ja taitoon käyttää tarjottua tietoa. 1960-luvusta on puhuttu tieteen popularisoinnin aikakautena (Väliverroksen 2016).

LTS:n järjestämät seminaarit esimerkiksi soveltavasta liikunnasta, mielenterveydestä ja lasten liikunnasta olivat yhtä aikaa keskustelunavauksia ja tiedontuottajia. Esitelmistä kootut monisteniiput ovat 2020-luvun katsannossa perin vaatimattomia. Aikanaan ne olivat rautaisannoksia aiheista, joista ei ollut suomeksi tai muillakaan kielillä juuri mitään saatavissa. Tutkimustiivistelmiä ilmestyi LTS:n julkaisuina vuosittain suomeksi ja englanniksi.

Yksi liikuntatieteiden tiedeviestinnän pioneereista oli Työterveyslaitoksella elämäntyönsä tehnyt **Aarni Koskela**. Hän hahmotteli 1980-luvun alussa, että eri käyttäjille olisi oltava tarjolla erilaisia tekstejä: tarvetta on sekä tieteen käytännöistä lähteville tutkimusraporteille että erilaisia tiedon tarvisijoita palveleville käyttöraporteille. Koskela määritteli vaikeammaksi tehtäväksi popularisoinnin. (Koskela 1981.)

- Käyttöraportteja tehtäessä tulisi ottaa huomioon mm. käyttäjän käsitemistö, omaksutut ajattelutavat, se tietotaso, jota harkinnan perusteissa käytetään, taloudelliset

mahdollisuudet ja sen hyödyn määrä, joka arvioidaan saavutettavaksi.

Koskelan ajatuksissa näkyvät 1960–1970-lukujen edistysusko. Teesien pohjana on kuitenkin näkemys erilaisien viestien välttämättömyydestä.

Tiedeviestinnän edellytykset

Käsitykset tiedeviestinnästä ovat sidoksissa aikaansa ja muuttuvat. Luonnollisesti viestintään vaikuttavat käytettävissä olevat välineet. Radio ja televisio eivät kuitenkaan heilutelleet tieteen tuloksista kertomista likikään niin paljon kuin Internet. Painettu sana säilytti valta-asemansa sähköisen median radio- ja televisioaaltojen aikana. Painatusprosessin korkea hinta varmisti osaltaan, että kansien väliin pääsi vain portinvartijoiden hyväksymää tekstiä. Sähköisen viestinnän kalleus ja sääntely takasivat 1980-luvulle saakka, että tiedeviestintää tekivät vain harvat.

Internet ja sosiaalinen media ovat muuttaneet rajusti tiedeviestinnän edellytyksiä ja luonnetta. Tiedon tuottamisen harvainvalta on murtunut, ja myös epätiedon leviämismahdollisuudet ovat kasvaneet ennenkokemattomiin mittoihin. Dis- ja misinformaatio haastavat tiedon luotettavuuden arviointia ja ruuhkauttavat 2020-luvun kuluttajakansalaisten uutisvirtaa.

Tämän päivän tiedeviestintä vaatii erityisosaamista. Ala on ammattimaistunut tutkimusorganisaatioiden viestintähenkilöstön kasvettua, koulutuksen lisääntyä, osaamisen eriydyttyä ja ammattilaisten järjestäytyä. Myös tutkijoiden viestintäosaamista on lisätty.

Tiedeviestintä tulkitaan kuitenkin helposti passiiviseksi toiminnaksi, jossa tutkijan tuottama tieto muokautuu helpommin omaksuttavaan muotoon. Tämä on tietysti osa prosessia. Hyvä tiedeviestijä etsii tietotulvasta ajankohtaisia ja yhteiskunnallisesti merkittäviä tuloksia. Lähtökohtia tarjoavat myös ajattelua avartavat tulokset ja tutkimukset, joista on lyhyt matka käytäntöön. Subjektiiivista? Väistämättä jossakin määrin, mutta yksi osa tiedeviestijän ammattitaitoa on tunnistaa tutkimuskentän erilaisia ärsykyksiä, ja jalostaa niitä populaariin keskusteluun.

Teknologiset järjestelmät palvelevat informaation kokoamista ja varastointia. Ihmisten välinen vuorovaikutus puolestaan tuo tiedon lopulta käyttöön. Loppupeleissä liikuntatiedon hyödyntäminen käytännössä on siis enemmän kiinni ihmisten vuorovaikutuksesta kuin viestintäteknologisista ratkaisuisista (Ojajarvi ym. 2013). Tiedon suodattamisen ja viestien muotoilun lisäksi tiedeviestijän osaamisen ydintä on tämän vuorovaikutuksen organisoiminen.

Tiedeviestintä on kulkenut pitkän tien 1960-luvun yksisuuntaisesta popularisoinnista. Liike käy myös yleisöltä viestijöille – käydään dialogia, osallistutaan ja osalliste-

*Muuttuva julkisuus haastaa
LTS:n toimintaa 2020-luvulla.
Vaikka seura viestii aktiivisesti,
eivät sanomat useinkaan
herätä keskustelua.*

taan. Vaikuttavaa tiedeviestintä on, kun voimme osoittaa sen saavan aikaan keskustelua ja laittavan pyöriä pyörimään eri tiedonkäyttäjien ja suuren yleisön näkökulmista (Tirronen 2010).

Tiede, viestintä tai tiedeviestintä yksin ei tee autuaaksi

Tieteellisten tulosten yksinkertaistaminen ei ole aivan ongelmatonta. On havaittu, että yksinkertaistettu viestintä voi saada ihmiset luottamaan liikaa omaan kykyynsä arvioida tieteen tuloksia (Scharrer ym. 2017). Yksinkertaistamisen lisäksi toinen tiedeviestinnän sudenkuoppa liittyy varmojen totuuksien esittämiseen. Ihmiset kaipaavat tieteeltä varmuutta, joka on kuitenkin vastoin tieteen toimintaperiaatetta. Tiede ei kerro kerralla koko totuutta. Tiedeyhteisö täydentää ja korjaa tietopohjaamme jatkuvasti.

Yleinen koulutustason nousu on nostanut hyvinvointimme ja vaurautemme tasoa. Samalla se on lisännyt kriittisiä ääniä. Tämä on periaatteessa hyvä asia, sillä olemme oppineet tunnistamaan epäkohtia ja analysoimaan maailmaa tarkemmin. Tieteellisen tiedon aseman näkökulmasta on silti syytä kysyä, lisääkö koulutustason nousu ”liikaa” uskoa omaan arviointikykyyn? Valmiuksia epäillä ja haastaa on, mutta osaamista tulkitta tietoa tai sen lähteitä välttämättä ei. Lääkkeeksi tähän on tarjottu media- ja tiedekasvatusta sekä tiedepääoman kartuttamista.

Tiedeviestinnän määrää on kasvattanut tutkitun tiedon määrän lisäksi kilpailu tutkimusrahoituksesta. Myös paljon puhuttu tiedolla johtaminen on saattanut vaikuttaa samaan suuntaan. Tutkimuksen vaikuttavuudelle on asetettu uusia vaatimuksia, kun yhteiskunnallinen vuorovaikutus on nostettu yliopiston kolmanneksi tehtäväksi. Moni tutkija kipuilee, sillä työaikaa tiedeviestintään ei ole varattu, mutta näkyvyyttä edellytetään.

Tutkimustulokset eivät ole aina päättäjien toivomia, etenkin yhteiskuntatieteissä. Myös Liikuntatieteellinen Seura on tässä toisinaan välikädessä. Viestit ovat toisinaan toisenlaisia kuin liikuntakulttuurin ihannekuvaan sopisi. **Simo Salmista** mukaillen ruma sana on tarvittaessa sanottava, niin kuin se on.

Moniäänisessä julkisuudessa LTS:n on tasapainoilta-va tieteen luotettavuuden ja yleisöjen puhuttelemisen välillä. Ihmisiä ei pidä aliarvioida: tiede kiinnostaa suomalaisia. Toimiva tiedeviestintä edellyttää kuitenkin jatkuvaa toimintatapojen arviointia ja kehittämistä. Seuran toiminnassa tämä voisi tarkoittaa esimerkiksi rohkeaa keskustelujen luomista ja ylläpitämistä entistä ennakoivi-

vammin julkisilla areenoilla. Silloin voimme saada olennaisen liikuntatiedon käyttöön, kun tärkeitä liikuntatekoja ja -päätöksiä tehdään.

Miten LTS luovii tiedon ja nykyjulkisuuden valtamerellä?

LTS:n tehtävät ovat pitkälti samat kuin 1960-luvulla. Visiona on, että ammattilaisilla ja päätöksentekijöillä on käytössään luotettava ja ajantasainen tieto kansalaisten liikuntaa, terveyttä ja hyvinvointia edistävien valintojen tueksi. Tämä toteutuu tietoa kokoamalla ja analysoimalla, vuorovaikuttamalla verkostoissa ja tuottamalla palveluita, kuten tieteellisiä seminaareja.

Välineet ja verkostot ovat muuttuneet ja laajentuneet. Julkaisutoiminta on laajentunut digitalisoitumisen myötä myös kanta-aottaviksi blogiteksteiksi ja podcasteiksi. Toimintaympäristön muutos on siirtänyt verkostot ja tapahtumat verkkovälitteisiksi. Näin toivottavasti entistä useampien ihmisten on mahdollista osallistua toimintaan. Mukaantulon kynnykskin saattaa madaltua.

LTS:stä on toivottu vuorovaikutuksen organisaattoria (Ojarvi ym. 2013). Tähän on tartuttu verkostotapaamisissa ja vuosittaisissa tieteellisissä tapahtumissa. Yksittäisen tutkijan on vaikea toteuttaa yliopiston kolmatta tehtävää osaamisen ja kannustimien puuttuessa. Tieteellinen seura on ollut ja on yhä mainio organisaatio kokoamaan tieteenalan hajanaisiakin rivejä yhteisen päämäärän edistämiseksi. Järjestöllä on mahdollisuus myös yhdistää yhteiskunnan eri toimijoita verrattain ketterästi.

Muuttuva julkisuus haastaa LTS:n toimintaa 2020-luvulla. Vaikka seura viestii aktiivisesti, eivät sanomat useinkaan herätä kommentteja tai julkista keskustelua – ainakaan reaaliaikaisesti. On helppoa sortua parjattuun organisaatioiden faksausmalliin: jaetaan verkossa julkaistua sisältöä somessa paneutumatta perusteellisesti siihen, miten saataisiin yleisö osallistumaan ja aktivoitumaan aiheen ympärillä. Missä on sosiaalisen median kansalaiskeskustelu, jossa meidän kannattaisi olla mukana? Pitäisikö se luoda itse? Riittääkö, että pelkästään seuran viestijät kirjoittavat kommentteja tai aloitteita?

Seuraava askel toiminnan kehittämisessä voisi olla nykyistä ponnekaampi pyrkimys julkisen keskustelun ja vuorovaikutuksen herättämiseen. Olisi tärkeää pohtia, miten saamme sosiaalisessa mediassa organisaatiotilien lisäksi myös tutkijat ja asiantuntijat aktiivisiksi. Jotta tämä toteutuisi, olisi löydettävä toimivat keinot some-keskustelujen nurjien puolien voittamiseksi ja ihmisten innostamiseksi mukaan.

Kun some-keskustelua LTS:n piirissä on syttynyt, olemme onnistuneet herättämään sen tutkimussisällöllä tai ajankohtaisia liikuntailmiöitä kommentoimalla. Myös ihmisten julkaisuissa myötäeläminen ja harkittu huumori ovat tuoneet lisää seuraajia ja kannustaneet kommentointiin. Ymmärrys digitaalisen tiedeviestinnän mahdollisuuksista ja rajoista on kasvanut korona-aikana kohisten. Tämä tuottaa ärsykyksiä myös tiedeviestinnän käytäntöjen kehittämiseen.

JOUKO KOKKONEN

toimituspäällikkö

Liikunta & Tiede -lehti

jouko.kokkonen@lts.fi

SALLA KARJALAINEN

tiedeviestijä

Liikuntatieteellinen Seura

salla.karjalainen@lts.fi

LÄHTEET

- Ojajärvi, Sanna, Valtonen, Sanna & Pyykkönen, Teijo. 2013. Liikuntalaiva tietomerellä –navigointia politiikan ja julkisuuden tuulissa. Liikuntatieteellisen Seuran Impulssi nro 27.
- Heinonen, Aku & Raevara, Tiina. 2012. Yliopistojen kolmas tehtävä jää vaille toteutusta ja tukea. Tieteessä Tapahtuu, 30(5), 3–8.
- Koskela, Aarni. 1981. Liikuntatiede ja tiedepolitiikka. Liikunta ja Tiede 3/1981.
- Scharrer, Lisa, Rupieper, Yvonne, Stadler, Marc, & Bromme, Rainer. 2017. When science becomes too easy: Science popularization inclines laypeople to underrate their dependence on experts. Public Understanding of Science, 26(8), 1003–1018.
- Tirronen, Riitta. 2010. Tiedeviestintä osana tutkimuksen vaikuttavuutta. Yhteiskuntapolitiikka, 75(4), 450–455.
- Veistola, Maarit. 1981. Liikuntatieteiden päivän keskeinen vaatimus: Oikeaa tietoa oikeaan aikaan oikeille henkilöille! Liikunta ja Tiede 3/1981.
- Väliveronon, Esa. 2016. Julkinen tiede. Vastapaino, Tampere.

Mitä pitää tehdä liikuntapoliittisen keskustelun herättämiseksi horroksesta?

Suomessa ei ole aikuisiälläni käyty koskaan julkista liikuntapoliittista keskustelua. Hiljaisuus liittyy kahteen teemaan, jotka ovat leimallisia poliittiselle keskustelulle. Mietin, miten ne näkyvät liikuntapolitiikassa.

KYSE ON IDENTITEETIPOLITIIKASTA, joka alkoi 1980-luvulla, kun oivallettiin, että ”henkilökohtainen on poliittista”. Tajuttiin, että ihmisten henkilökohtaiset kulutus- ja elämäntapavalinnat ohjaavatkin entistä enemmän politiikkaa, mutta myös tuotantoelämää. Tänä päivänä olemme edenneet jo siihen, että henkilökohtainen somessa julkaistu mielipide tuntuu olevan lähes ainoa tapa tehdä politiikkaa. Identiteetipolitiikan ”kuumin” termi lienee kuitenkin intersektionaalisuus. Palaan aiheeseen henkilökohtaisen esimerkin kautta.

Toinen politiikassa yleinen lausahdus on, että ”kyse on rakenteellisesta ongelmasta”, oli kyse sitten melkein mistä tahansa. Harvoin kuitenkaan kerrotaan, mistä yhteiskunnallisesta rakenteesta oikeastaan on kysymys ja mitä sille voitaisiin tehdä. Sen sijaan aletaan puhua siitä, mitä mieltä ihmiset ovat, ja minkälaisia asenteita ihmisillä mihinkin aiheeseen on. Käsittääkseni usein onkin kysymys siitä, että eri ihmisillä ja eri ”kuplissa” on erilaisia mielipiteitä eri asioista. Kyse ei oikeastaan olekaan rakenteesta, vaan jopa yksittäisten ihmisten valinnoista – nykyään jopa vain sananvalinnoista, kun niin moni termi on stigmatisoitunut tai ainakin vanhentunut.

No, miten itse olen kokenut identiteetipolitiikan ja rakenteelliset ongelmat liikuntapolitiikan alueella?

Ajankohtaishuomio tähän väliin: nämä kummatkaan eivät ole juuri millään tavalla esillä liikuntapolitiikassa, koska julkista liikuntapoliittista keskustelua ei käydä. Jos käytäisiin, niin nämä termit olisivat varmasti esillä. Liikuntapolitiikassahan yritetään edelleen naivisti toimia si-

ten, että osoitetaan ”tieteellisesti”, että esimerkiksi vähäinen liikkuminen on vahingollista ja että sille pitäisi tehdä jotain. Tähän asia sitten jääkin – kukaan merkittävä poliitikko tai mikään poliittinen liike, saati liikuntatieteellinen tai -poliittinen yhteisö ei ”ota koppiä” asiasta. Väite perusteluineen ei siten johda mediassakaan poliittiseen spekulointiin, joka olisi liikuntapoliittisen keskustelun edes jonkinlainen osoitus.

Jos muutosta esimerkiksi väestön vähäiseen/vähenevään liikkumiseen haluttaisiin saada aikaiseksi, pitäisi toimia samoin kuin ilmastonmuutoksen estämisen kanssa on tehty: tutkijoiden, monialaisten asiantuntijoiden, kansalaisjärjestöjen ja poliitikkojen tulisi ryhtyä kestävään ja pitkäjänteiseen työhön asian muuttamiseksi. (ks. <https://www.miksiliikun.fi/2019/10/01/liikunnanmuutos1-0/>).

Hyvä-huono-esimerkki käyttämättömästä liikuntapoliittisesta mahdollisuudesta on vaikkapa Suomen versio EU:n korona-elvytysohjelmasta. Liikkumisella ja liikunnalla olisi voinut olla ohjelmassa merkittävä osuus, koska esimerkiksi ulkona liikkuminen liittyy erittäin läheisesti sekä ihmisten hyvinvointiin että vihreään tulevaisuuteen. Valtiovarainministeriön laajasta suunnitelmasta ei kuitenkaan löydy minkäänlaista viitettäkin liikuntaa si-vuaviin aiheisiin. Missä olivat olympiakomitea, liikuntahallinto, valtion liikuntaneuvosto ja aktiiviset liikuntatieteen tutkijat? Eivät ainakaan käymässä liikuntapoliittista keskustelua, jolla olisi voitu vaikuttaa merkittävästi liikuntaa edistäviin rakenteisiin esimerkiksi sosiaali- ja terveyspolitiikan uudistusten ja tuon EU-raham kautta.

No, hiljaista oli toisenkin rakennekysymyksen kohdalla. Veikkauksen monipuolisesti epäterveestä vaikutuksesta suomalaisen liikuntaelämään ei liikuntapoliittisissa piireissä puhuttu ennen kuin oltiin tilanteessa, että oli hätä kädessä ja mainehaitta voitettavana. Tässä onkin kyse oikeasta rakenteellisesta ongelmasta eikä mielipiteestä. Veikkauksen rahoitusjärjestelyt vaikuttivat myös päätöksentekoon, jossa sivuutettiin eduskunta ja myös hallitus. Liikuntapoliittinen päätöksenteko ja vastuu siirrettiin pienelle sisäpiirille, joka on ohjannut liikunta- ja urheilupoliittikkaa vuosikymmeniä. Kun ja jos eduskunta ottaa itselleen takaisin vallan liikuntapolitiikassa, antaa se edes ”rakenteelliset” edellytykset julkiselle ja laajalle liikuntapoliittiselle keskustelulle. (<https://www.miksiliikun.fi/2017/12/22/veikkauksen-epaterve-pelimaailma/>).

Mutta palataan henkilökohtaiselle tasolle identiteettipoliittikkaan ja siihen, miten sen itse ymmärrän liikuntapoliittisessa kontekstissa. Oma ”liikuntapoliittinen identiteettini” (otan siis vain esimerkin enkä väitä, että olisin liikuntapoliitikko) perustuu siihen, että nuorena identifioiduin hiihtäjäksi ja jalkapalloilijaksi, vähän myöhemmin valmentajaksi ja opettajaksi. Varhaisaikuisuudessani toimin sitoutumattomana kansalaisaktiivina tasa-arvoa, ekologista elämää ja uutta liikuntakulttuuria ajavissa ”liikkeissä”. Aikuisikäni olen katsonut maailmaa lähinnä tutkijan, kehittäjän ja jonkinlaisen asiantuntijavaikuttajan rooleista, joista olen nähnyt maailmaa yhteiskunnan eri sektoreiden näkökulmista eli olen tehnyt töitä niin julkisen, yksityisen kuin kolmannen sektorinkin kanssa. Olen myös identifioitunut niin yhteiskunnan hyväosaisimpiin kuin maalaisväestöön, työväenluokkaan, vähävaraisiin intellektuelleihin kuin erilaisia etnisiä taustoja omaaviin ihmisiin ja heidän elämäänsä. Ja olen tutkinut ihmisten kokemuksia ja niiden merkityksiä. Näillä siis mennään.

Identiteettipoliittikan merkitystä ei siis kannata väheksyä, eikä se edes ole mahdollistakaan. Olen toki siihen aika usein tuskastunut varsinkin silloin, kun kuulen jonkun suuriäänisesti ajavan jotakin asiaa selvästi vain omasta ”kuplastaan” ja omista kokemuksistaan käsin edes huomaamatta sitä. Tai sitten hän tietoisena ihmisenä lätkäisee päälle sanan ”intersektionaalisuus”, jolla perustelee yleensä vain sen, että on itse eri mieltä kuin olettaa valtaapitävien olevan. Valtaapitävät tietysti leimataan samalla ei-intersektionaaliseksi ryhmäksi, jonka tunnuspiirteet ovat usein pinnallisesti samat kuin itselläni on. Meistä valkoisista setämiehistähän silloin melkein aina puhutaan tietämättä, minkälaisia intersektionaalisia identiteettejä vaikkapa minun ikäisilläni miehillä on ehtinyt olemaan.

Tämän kirjoitettuani tajuan, että minua voidaan nyt syyttää ”uhriutumisesta”, vaikka minulla ei tietenkään voi olla mitään syytä valittaa omasta asemastani tai edes sellittää omaa identiteettipoliittista kokemushistoriaani. Tämähän on identiteettipoliittikan musta puoli, että joidenkin (yleensä vain ”toisten”) kokemukset, tieto ja näkemykset voidaan leimata etukäteen vinoutuneiksi, koska pinnallisesti näyttää siltä, ettei ”tuo nyt vaan voi ymmärtää”.

Jos jotakin kokemusten tutkimuksesta oppimaani haluaisin jakaa olisi lähes päinvastainen opetus: jos minulla kerran on niin ainutkertainen kokemusmaailma, niin sit-

*Tavoitteena tulisi olla
mahdollisuuksien tasa-arvo-
politiikan Having-Loving-Being
muuttaminen jälkiteollisen ajan
Experience-Meaning-Doing
-liikuntapolitiikaksi.*

ten on kaikilla muillakin. Ja siitä syystä minun tulisikin yrittää ymmärtää mahdollisimman hyvin ”niitä erilaisia ihmisiä” ja heidän kokemusmaailmojaan.

Toivon totisesti, että jo lähitulevaisuudessa käydään julkista liikuntapoliittista keskustelua, jonka avulla löydetään ratkaisut vähenevään liikuntaan, ihmisten yleisen aktiivisuuden lisäämiseen, ilmastonmuutokseen liikuntakontekstissa, syrjäytymisen vähentämiseen ja myös koronasta selviytymiseen sekä tietysti myös urheiluseurojen, kansallisen ja kansainvälisen urheilemisen edistämiseen. Se tuo tullessaan hankalat keskustelut rakenteiden uudistamisesta (mm. yhteiskunnan eri sektoreiden toimintavastuista) ja identiteettipoliittikasta (erilaisten kokemusten ja rooliodotusten yhteensovittamisesta) myös liikuntapolitiikan kentille.

Ja kaiketi edelliseen on tehtävä ratkaisuehdotuskin. Ratkaisu on olympiadin kestävä eli nelivuotinen parlamentaarinen ja intersektionaalinen komiteatyöskentely, jonka tehtävä on ratkaista nuo liikuntapolitiikan isot ongelmat ja luoda liikuntapoliittinen polku-, latu- ja kenttäverkosto vuoteen 2050 asti. Sen tavoitteena tulisi olla ”allardtilaisen” mahdollisuuksien tasa-arvopolitiikan Having-Loving-Being muuttaminen jälkiteollisen ajan mukaiseksi Experience-Meaning-Doing -liikuntapolitiikaksi, jonka avulla saataisiin loistavat liikuntapaikkamme täyteen aktiivisista toimijoista, joille liikunta antaisi monipuolisesti merkityksellisiä kokemuksia.

Ehdotuksessani on siis uutta ja vanhaa – ja sinistä työryhmässä varmaan nähdäänkin kuin hyvässä morsiuspuvussa. Se päällä onkin hyvä tehdä ”poliittinen kihlaus” laajemman poliittisen toimijajoukon ja -kulttuurin ja kanssa, joka laajentaisi, syventäisi ja demokratisoisi sitä toivottavasti syntyvää liikuntapoliittista keskusteluakin, jota toivon ehdotukseni nostattavan. Olisiko liikuntatieteellisellä yhteisöllä ja sen hyvin resurssoidulla lehdelläkin tässä oma roolinsa?

ARTO TIIHONEN

LÄHTEET

Tiihonen A. 2019. Liikunnanmuutos1.0. (<https://www.miksiliikun.fi/2019/10/01/liikunnanmuutos1-0/>). Blogi sivulla www.miksiliikun.fi, 1.10.2019.

Tiihonen A. 2017. Veikkauksen epäterve pelimaailma. (<https://www.miksiliikun.fi/2017/12/22/veikkauksen-epaterve-pelimaailma/>). Blogi sivulla www.miksiliikun.fi, 22.12.2017.